

МИХАИЛ ГЕРАСИМОВ (1889-1939)¹

(препев са руског: Растко Лончар)

* * *

У природи разнеженој нисам,
сред њеног мирисног пупљења –
У фабрици, под небом од дима,
железне цветове кујем и ја.

Лужно их сунце мазило није,
нити их нујкао месеца лет –
него је огањ ватрене стихије
ковао овај гвоздени букет.

Где хук је мотора грозан и зледи,
где звук је сирена, метала звек,
ја сам његовим лишћем од мједи
био очаран – заљубљен заувек.

Нисам у колу што залуду бени –
дланови се, жуљевити, боре,
и негасиве ватре у мени,
под блузом радничком, у фабрици горе.

Дувам у трубу – радничким гневом –
комунистичке снове.
И, опијен њезиним певом,
кујем железне цветове.

(1917)

¹ Ово је први пут да је М. П. Герасимов – иначе страдао у Стаљиновим чисткама, иако својевремено један од најпопуларнијих пролетерских песника – преведен на српски језик. Песма је, наиме, занимљива ако се чита као парадигма, метафора поетике социјалистичког реализма, нарочито из данашње перспективе.